

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 21 stycznia 2019 r.

Pozycja 6

POSTANOWIENIE z dnia 13 listopada 2018 r. Sygn. akt Ts 7/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Julia Przyłębska – przewodniczący i sprawozdawca
Grzegorz Jędrejek
Justyn Piskorski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2018 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 9 stycznia 2017 r. (data nadania) M.J. (dalej: skarżący) wystąpił o stwierdzenie, że art. 117³ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.; dalej: k.p.c.) jest niezgodny z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 2, art. 10 ust. 1 oraz art. 2 Konstytucji, a także, że art. 118 § 5 k.p.c. jest niezgodny z art. 32 ust. 2 w zw. z art. 45 ust. 1, art. 31 ust. 3 zdanie ostatnie, art. 10 ust. 2, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w zw. z art. 2, art. 45 ust. 1 w zw. z art. 190 ust. 5, art. 190 ust. 5, art. 190 ust. 5 w zw. z art. 2, art. 190 ust. 5 w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Zdaniem skarżącego niekonstytucyjność art. 117³ k.p.c. wynika z mechanizmu umocowania pełnomocnika z urzędu, w którym czynność techniczna, jaką jest wyznaczenie pełnomocnika dokonane przez radę adwokacką lub radę okręgowej izby radców prawnych, zastępuje czynność zastrzeżoną dla sądu w art. 118 § 1 k.p.c. Skutkiem takiego rozwiązania jest – według skarżącego – naruszenie jego prawa do rozpoznania sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd.

Skarżący sformułował także zarzut niezgodności z Konstytucją art. 118 § 5 k.p.c. w zakresie, „w jakim umożliwia zamierzającemu wnieść skargę konstytucyjną jej wstępne rozpoznanie przez osoby nie mające statusu sędziego Trybunału Konstytucyjnego”. Zdaniem skarżącego narusza to jego prawo do wstępnego rozpoznania skargi przez właściwy sąd. Zdaniem skarżącego art. 118 § 5 k.p.c. narusza także dyspozycję art. 32 ust. 1 Konstytucji, ponieważ „różnej ochronie pozostawił prawo do obrony ubogich (których nie stać na ustanowienie pełnomocnika z wyboru) a odmiennie osób, których majątek pozwala na opłacenie pełnomocnika z wyboru celem wniesienia skargi konstytucyjnej”.

Postanowieniem z 6 marca 2018 r., doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 26 marca 2018 r., Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Trybunał zwrócił uwagę na to, że zakwestionowane w skardze art. 117³ k.p.c. i art. 118 § 5 k.p.c. nie były podstawą wydania postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 6 października 2016 r. (sygn. akt [...]). Z tego powodu skarga nie spełniła podstawowego warunku wskazanego w art. 79 ust. 1 Konstytucji i art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.p.t. TK.

W zażaleniu z 3 kwietnia 2018 r. (data nadania) na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2018 r., skarżący zarzucił Trybunałowi „błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia pozostający w związku z naruszeniem przepisu art. 61 ust. 4 pkt 1 [u.o.t.p. TK] w związku [z] art. 79 ust. 1 Konstytucji”. Skarżący wniósł o uwzględnienie zażalenia i nadanie dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał stwierdził, że kwestionowane postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie podważają podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

3. Skarżący nie przedstawił żadnych argumentów przemawiających za tym, że zakwestionowane art. 117³ i art. 118 § 5 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.), stanowiły podstawę wydania postanowienia, wskazanego w skardze jako orzeczenie ostatecznie naruszające jego prawa. Zdaniem skarżącego, prawo do skargi konstytucyjnej nie może być ograniczane jedynie do przepisów użytych w ostatnim z wydanych orzeczeń, ponieważ obejmuje ono całokształt przepisów, jakie doprowadziły do wydania określonego orzeczenia. Powyższe twierdzenie skarżącego nie znajduje uzasadnienia.

Trybunał przypomina, że sądy obu instancji w sprawie skarżącego orzekały o możliwości uzyskania przez niego uzasadnienia postanowienia Sądu Rejonowego w T. z 24 września 2015 r. (sygn. akt [...]). Kwestionowane przez skarżącego przepisy nie były zatem podstawą wydania ani postanowienia Sądu Rejonowego w T. z 15 października 2015 r. (sygn. akt [...]), ani – wydanego na skutek zażalenia tego orzeczenia – postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 6 października 2016 r. (sygn. akt [...]).

Mając powyższe na uwadze, Trybunał postanowił jak w sentencji.